

ДВА РОМЕО

Надька любила дивитись, як б'ються півні — дзьоб до дзьоба, голова до голови, пристрасні, гребені червоні, у-у-ух, які шалені, скільки динаміки, енергії, нервів, руху... Таких півнів у своєму житті вона зазвичай зводила, щоб побилися за неї, бажано до крові... Анатолій Лук'янович Шистачок, її вінчаний чоловік, і доктор Бау, вже старший мужчина із сивими бачками, що смішно ворушилися, коли він жував, із солодким зеленкуватим поглядом, який щоразу при зустрічі занурювався їй у декольте, пірнав, наче вправний плавець, у біле пудингове тісто грудей, — вона крутила ним як заманеться. А гарна ж, можна і покрутити... Доктор Бау в цей момент млосно потягувався, розкурював цигарку і казав:

— Мила ви моя Вероно, якби мені таку даму серця, то я би щодня вбивав для неї мамонта і норку — щоб мала, що їсти і у що вбирати таке розкішне тіло.

У відповідь Надька сміялася своїм сріблястим сміхом, сміх мелодійно переходив у гортанне муркотання, і вона ніжно, пальчиком, смикала доктора Бау за борідку, яка приховувала його подвійне підборіддя, робила трохи схожим на вождя революції, а трохи — на старого задерикуватого цапа. Іноді Надька дозволяла йому платити, себто доплачувати, — за свої покупки. Одного разу він доплатив за духи, про які мріяла кілька років,

а для їхньої родини вони були занадто дорогі. Доплатив за комбінацію, за панчохи, за туфлі. Винагородою за таку щедрість стала сама Надька — у комбінації, панчохах, туфлях. Винагороду свою вона вирішила піднести докторові Бау саме тоді, коли вдома був Толічка.

Толічка саме грав із доктором Бау в шахи і програвав уже третю партію, тому нерви у нього напружились, як кігті у роздратованого кота. Йому хотілося набити доктора по голові шахівницею і запхати йому в рота свою чорну королеву, яку щойно прибрала з поля біла тура, аж раптом із горнятками кави на таці з'являється його Надька-Верона — на височезних підборах, у панчохах і комбінації. Ласкаво усміхається, наче нічого й не сталося, гострі від збудження соски пробивають тонку тканину рожевої білизни, із-під нейлону просвічують передчасно набряклі на ногах вени, чорне волосся блищить рівненькими кучерями на голові, а погляд доктора Бау потапає в її глибокому декольте, і безнадійно-відсторонена усмішка старечого збудження, жовта, довга, кінська усмішка, займається на його обличчі.

«Розумниця, — думає Толічка, — хоч щось зробила правильно. Тепер я виграю на одному подиху». І справді Толічка виграє. Його пішак досягає протилежного краю шахівниці, білий король, збитий із ніг новонародженою чорною королевою, падає, і доктор Бау розгублено повторює:

— Не може бути, не може бути, я ж вигравав...

Він нервово облизує губи — колишній чемпіон із шахів, — поплескує себе долонями по підборідді, а потім

махає рукою — та нехай, Верона варта не однієї такої партії. І сідає за стіл біля неї. Ліктем випадково торкається до грудей, пояснюючи дію кофеїну на людський організм, коліном — до ноги, під столом наступає на туфлю і, вдихаючи запах «Шанель № 5», гучно сопе їй під вухом. Надька — вона ж політик у цій справі, вона ж фахівець у півнячих боях — солодко вигинається над столом, щоб її драглисті мармеладові груди лягли двома суничними галяретками на скатертину, і, не відводячи погляду від Толічки, свого синього слизького холодного погляду, облизуючи губи від спраги, бо їй аж гаряче стало від своєї безсоромності, відсуває долонею лікоть доктора Бау:

— Обережно, — каже, — ви мене ліктем товчете у груди. Вони ж ніжні, їм боляче. І ногу заберіть із моєї туфлі — у вас ноги як костилі.

Доктор Бау ховає руку під стіл, і його пальці повзуть внутрішньою частиною нейлонового стегна.

— Які ти, Надько, тістечка спекла, просто смакота, не відірватися, — каже Толічка.

Його губи в крихтах і варенні, а руки спокійнісінько лежать на столі, наче все так і має бути, і ці сумирні руки своєю пасивністю деруть Надьчине серце колючим дротом, бо чого це він не ревнує, треба ж ревнувати таку гарну жінку, а не тістечка їсти.

«Ну, Толічко, зараз ти в мене закукурікаєш», — думає роздратована Надька, бо якщо вона запланувала півнячі бої, то вони таки відбудуться, і ніхто її життєвого розкладу не змінить. Вона знову вигинається, тільки вже

не над столом, а на спинку крісла, опускає повіки, робить дуже задоволене обличчя, а потім, наче її совість замучила від таких розкошів, різко запитує у доктора:

— Що ви там шукаєте? Може, щось загубили?

Жовті вуста Марка Альфредовича Бау майже торкаються до її вуха, ласолюбний погляд солодко спочиває на грудях, а рука й далі намагає оте, загублене.

— Вас загубив, мила моя Вероно, кого ж іще, як не вас? — шепоче він жінці.

— Ти дивися, тісто аж у роті тане, солодке, ніжне... Що ти туди додаєш? Докторе Бау, зробіть аналізи цього тіста, бо у нього мусить бути якийсь чар-зілля підмішане. Нереально смачно, — Толічка наче нічого і не помічає.

Надька обмірковує ситуацію — може, розлюбив, може, істерику закатати, що честь своєї жінки не захищає, а їсть, як борсук, коли в нього на очах Верону, красуню, звабницю, так просто відбиває старий доктор Бау? І цієї миті лунає дзвінок у двері. Надька вивільняється з остогидлих докторських обіймів. Єдине, чого вона хотіла досягти цим фліртом, виявилось недосяжним, тож можна тепер бути різкою, поганою і відшити старого так, щоб і ноги його на порозі більше не було. Толічка пожвавлюється, витирає крихти з губ, причісує масниці від тістечка пальцями волосся, щоб не куйовдилось. Доктор Бау згасає — він розуміє, що сьогодні вже не буде такої бажаної миті близькості з цією жінкою, то й сидіти тут нічого. Та до них приходять гостя — Марічка, і все змінюється.

Вона теж із України, як і Толічка з Надькою. Марічка старша за Надьку на сімнадцять років, а за Толічку — на сім. Вона самотня, розлучена, дуже добра жінка. Навчила Надьку пекти печиво, вивела Толічці пляму з піджака краще, ніж у будь-якій хімчистці. Чуїна, завжди вислухає, зрозуміє, усміхнеться. Марічку всі люблять, і доктор Бау — теж, бо вона ніжно його запевняє, що він не старий, а зрілий, не підтоптаний, а підкований, не здохлий кнур, а стріляний горобець, і вік для нього лише додаткова краса. Надька їй співчуває, адже бути розлученою — це таке припущення, припущення з усіх припущень, і водночас поважає — Марічка вміє робити завивку краще, ніж у будь-якій перукарні, рівнесенько, ніжно... Уміє пофарбувати волосся у чорний колір, хоча собі не фарбує, а носить довгу сиву, зовсім не модну косу, зібрану в акуратну гульку на потилиці. Толічка завжди на неї бурчить, але в присутності цієї жінки його обличчя світлішає і стає задоволеним, отже, йому вона теж подобається, хай і таємно.

Марічка принесла цукерки з лікером, які сама ж і виготовила — до всіх своїх чеснот вона ще й уміла варити шоколад.

— Привіт, Надюсю! Яка ти гарна, що й очей не відвести, а у вас, докторе Бау, вигляд ще загадковіший і принадніший, ніж завжди. Оце так чоловік, кажу я своїм друзям про вас, оце так особистість. Стільки досвіду, знань! Стільки пережити і залишитися таким молодим і бадьорим — це талант, докторе Бау. Правдивий талант. Толічко, що це в тебе за пір'їнка на штанях?